

Doisprezece oameni în scrierile lui Pavel - Stanley Bruce Anstey

Semnificația și aplicarea unor expresii doctrinare ale lui Pavel

Introducere

În scrierile lui Pavel există o serie întreagă de expresii doctrinare care marchează anumite linii de adevăr și care, dacă le înțelegem corect, au o extraordinară influență practică asupra vieții noastre. În cele ce urmează aș dori să prezint douăsprezece dintre aceste expresii care ar putea fi numite „Cei doisprezece oameni în scrierile lui Pavel”. Ele sunt următoarele:

- „omul vechi”
- „omul nou”
- „omul dintâi”
- „omul al doilea”
- „omul din afară”
- „omul dinăuntru”
- „omul natural”
- „omul spiritual”
- „omul carnal”
- „omul matur”
- „omul nenorocit”
- „omul în Hristos”

Cunoașterea și verificarea lucrurilor care se deosebesc între ele

Este conform voinței lui Dumnezeu ca noi să creștem în înțelegerea spirituală a adevărului. De aceea, este deosebit de important să acordăm atenție diferențelor subtile din învățătura Cuvântului Său. Dacă o facem, aceste diferențe divine ne vor oferi o nouă perspectivă asupra adevărului. Chiar dacă Dumnezeu dorește să ne dezvăluie aceste aspecte individuale ale adevărului, El nu vrea sub nicio formă ca ele să ne servească doar ca un simplu exercițiu intelectual. Fiecare învățătură a Scripturii, dacă o înțelegem corect, ar trebui să aibă o semnificație practică pentru viața noastră. Apostolul Pavel s-a rugat pentru sfinți tocmai din acest motiv. El a spus: *„Și aceasta mă rog, ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca voi să le deosebiți pe cele alese, ca să fiți curați și fără vină pentru ziua lui Hristos”* (Filipeni 1.9-10). El dorea ca sfinții să aibă „cunoștință” și „pricepere” și discernământ pentru „cele alese” din Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să poată trăi curați și fără vină în această lume.

În general, creștinii de astăzi citesc Biblia mult prea ocazional. Mulți cred că nu este nevoie de un studiu atent al Scripturilor. Diferențele marcate subtil, cum ar fi cele pe care le vom examina mai jos, li se par despicarea părului în patru (meticulozități) și neproductive. Din nefericire, această abordare dezinvoltă a subiectelor biblice i-a determinat pe mulți să folosească în mod greșit și să confunde diverși termeni ai învățăturii pauline. Acești „doisprezece oameni” sunt un exemplu. Dacă nu suntem suficient de atenți să păstrăm aceste diferențe ale Scripturii, aceasta ar putea duce, în cele din urmă, la pierderea completă a diferitelor adevăruri ale creștinismului. William Kelly a spus odată:

Este necesar să fim atenți la distincțiile pe care Scriptura le face și le prezintă. Nu te teme să crezi în Cuvânt. Cusurgii pot spune (și o fac) că acestea nu sunt decât niște distincții prea fine. Dar dacă Dumnezeu ne-a revelat astfel adevărul Său (și numai Scriptura decide că El a făcut acest lucru), ele pot fi extrem de fine, dar sunt totuși conforme cu Cel căruia înțelepciunea și bunătatea noastră Îi sunt încredințate. Suntem obligați să facem distincții, acolo unde și cum le face Dumnezeu. Dacă eșuăm în acest sens, ne vom da seama prea târziu de pierderea noastră. ... Tot progresul în adevărata cunoaștere se dovedește în discernerea lucrurilor care se deosebesc între ele. Da, în aceasta constă creșterea în adevărata înțelepciune, în mare măsură.

Nu vrem să „*socotim vinovat pe {nici un} om pentru un cuvânt*” (Isaia 29.21) în această privință, căci probabil că toți am folosit în mod greșit acești termeni la un moment dat. Cu toate acestea, ar trebui să dorim să le cunoaștem sensul scriptural adecvat, atunci când ni se atrage atenția asupra lor și să începem să folosim acești termeni în mod corect. Prin urmare, scopul acestei lucrări este de a oferi cititorului o mai bună înțelegere a acestor expresii pauline. Este dorința noastră sinceră ca aceste lucruri să aibă și un efect practic în viața noastră.

Cei mai mulți dintre acești termeni apar în Scriptură ca o pereche - de fapt, ca o pereche de termeni opuși. Duhul lui Dumnezeu îi prezintă în acest mod deoarece noi putem înțelege mai bine lucrurile comparându-le cu termenii opuși lor. De aceea, îi vom trata pe fiecare ca pe o pereche.

„OMUL VECHI” și „OMUL NOU”

Această primă pereche de termeni se referă la două generații umane diferite: pe de o parte, există generația umană căzută sub Adam, cu rânduilele sale morale (Romani 5.12), iar pe de altă parte, există generația umană a noii creații sub Hristos (Apocalipsa 3.14).

Omul vechi

Găsim „**omul vechi**” de trei ori în epistolele apostolului Pavel: în Romani 6.6; în Efeseni 4.22 și în Coloseni 3.9. Este un termen abstract, care descrie starea decăzută din punct de vedere moral a generației căzute sub Adam. „**Omul vechi**” este întruchiparea fiecărei caracteristici urâte, care caracterizează generația umană căzută.

„Omul vechi” a fost răstignit împreună cu Hristos

Romani 6.6 spune: „Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.” Aflăm de aici că Dumnezeu l-a judecat pe „**omul vechi**” pe crucea lui Hristos (Romani 8.3). Așadar, această judecată nu are loc în sufletul credinciosului, ci a avut loc deja la cruce.

Pavel numește rezultatul: „pentru ca trupul păcatului să fie desființat”. Aici el nu se referă la trupul nostru fizic prin cuvântul „**trup**”. El îl folosește doar pentru a descrie un lucru ca întreg. „**Trupul păcatului**” a fost „**desființat**” (și nu „distrus”, cum traduce Biblia King James), deoarece omul în carne este încă viu în lume și nu a fost în niciun caz distrus deja. Nu se poate ca Pavel să se refere la trupul uman în acest verset, deoarece Scriptura nu se referă niciodată la trupul uman (care este o creație a lui Dumnezeu) ca fiind un lucru păcătos. Corpul uman se află sub influența păcatului, dar nu este în sine deja păcătos. Dacă trupurile noastre ar fi fost păcătoase, Dumnezeu nu ne-ar fi îndemnat să ne prezentăm trupurile în slujba Lui (Romani 12.1). Deși Biblia King James traduce „**our vile body**” în Filipeni 3.21, ceea ce în engleza de astăzi

implică sensul de ceva dezgustător și păcătos, atunci când această traducere a fost făcută cu peste 400 de ani în urmă, ea însemna doar „de mică valoare” ([Iacov 2.2](#)). O traducere mai bună este „trupul nostru de smerenie”.

Odată cu mărturisirea lui Hristos, creștinul s-a dezbrăcat în mod declarat de „omul vechi”

„**Omul nostru vechi**” (caracterul stricat al omului căzut) nu a fost doar judecat la cruce; [Efeseni 4.22](#) și [Coloseni 3.9](#) ne spun, de asemenea, că credinciosul s-a „dezbrăcat” de el (în ceea ce privește poziția sa) atunci când a fost mântuit. În consecință, el nu mai este deloc în legătură cu el. Face parte din mărturia noastră creștină (mărturisirea noastră de a fi creștin) faptul că atunci când am mărturisit că suntem de partea lui Hristos ne-am „dezbrăcat” de tot ceea ce avea legătură cu starea coruptă a „**omului vechi**”.

În [Efeseni 4.17-5.21](#) este vorba despre un credincios care umblă în mod demn de chemarea sa, dezvăluind o schimbare completă de caracter în fața lumii. Acest lucru este în conformitate cu voia lui Dumnezeu, care a dorit să existe o continuare a frumuseții morale a Domnului Isus pe acest pământ în timpul absenței Sale. Iar această continuare trebuia să fie formată din mădularele trupului Său. Acesta este și sensul expresiei „**Hristos în voi, nădejdea gloriei**” ([Coloseni 1.27](#)). În consecință, [Efeseni 4.22-24](#) vorbește despre faptul că „**omul vechi**” a fost dezbrăcat și omul nou a fost îmbrăcat. Se vorbește despre restabilirea „**asemănării**” morale a lui Dumnezeu în om (credincios), care a fost pierdută la căderea în păcat ([Geneza 1.26](#); [Efeseni 4.24](#)). Această restabilire și-a găsit realizarea în generația noii creații, al cărei Cap este Hristos ([Galateni 6.15](#); [2 Corinteni 5.17](#); [Apocalipsa 3.14](#)). Epistola către Coloseni privește lucrurile din perspectiva reînnoirii „**chipului**” lui Dumnezeu în om, care a fost desfigurată prin căderea în păcat ([Coloseni 3.10](#)). Acest lucru are legătură cu faptul că omul este de drept o reprezentare a lui Dumnezeu pe pământ. Încă o dată: acest lucru și-a găsit realizarea în noua generație umană sub Hristos.

În [Efeseni 4.17-19](#), Pavel descrie starea decăzută și coruptă a lumii neamurilor, din care au fost salvați credincioșii din Efes. El îi informează că un astfel de mod de viață este acum total contrar chemării lor în Hristos. El spune: „**Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos**” ([Efeseni 4.20](#)). În epistolele lui Pavel, „**Hristos**” este un termen care desemnează unitatea spirituală a mădularelor trupului lui Hristos, al cărui Cap este El în cer ([1 Corinteni 12.12-13](#)). Pavel spune aici că trebuie mai întâi să ne cunoaștem chemarea „**în Hristos**”. El prezintă acest lucru în primele trei capitole ale epistolei. Doar atunci putem fi fost „**învățați în El**” în sensul propriu, „**după cum este adevăr în Isus**” ([Efeseni 4.21](#)). „**Isus**” este Numele Domnului, care accentuează umanitatea Sa. Când este folosit singur, fără titlurile sale obișnuite de Domn și Hristos, se referă la El așa cum a umblat pe acest pământ ca ființă umană. Prin urmare, este important să observăm ordinea din versetele 20 și 21: trebuie să ne cunoaștem mai întâi poziția noastră „**în Hristos**” înainte de a putea umbla ca „**Isus**” în această lume. Mulți creștini serioși nu-și cunosc poziția lor „**în Hristos**” și încearcă să trăiască ca „**Isus**” în locuri și condiții din această lume care sunt în totală contradicție cu chemarea lor. În consecință, Duhul lui Dumnezeu nu se face în niciun fel una cu umblarea lor. Un exemplu poate fi un creștin care încearcă să se comporte ca Isus, dar care deține o funcție în cadrul guvernului.

Dezbrăcarea de „omul vechi” nu este un exercițiu zilnic în viața creștinului

În [Efeseni 4.25-32](#) găsim îndemnuri despre „**omul vechi**” și „**omul nou**”, bazate pe adevărul mărturiei noastre creștine. Cu regret, Biblia King James traduce [Efeseni 4.22-24](#) ca și cum acest îndemn ar fi adresat creștinilor credincioși - ca și cum ar fi o situație pe care trebuie să o punem în practică în viața noastră. De fapt, însă, dezbrăcarea de omul vechi *nu este* o sarcină în viața

creștinului credincios; este, în schimb, un eveniment care a avut loc atunci când am luat poziție alături de Hristos. Versetul 22 ar trebui să sune astfel: „**că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul cel vechi**”, iar versetul 24 ar trebui să sune astfel: „**v-ați îmbrăcat în omul cel nou**”. Această dezbrăcare și îmbrăcare *nu* se realizează printr-un proces de autodisciplină sau de educație în viața credinciosului; este ceva ce *am făcut deja* atunci când am acceptat mărturia creștină în această lume.

„Omul vechi” nu este același lucru cu „carnea”

Termenul „**omul vechi**” este adesea folosit de majoritatea creștinilor ca sinonim pentru „**carnea**” (natura noastră căzută, păcătoasă). Dar acest lucru nu este corect. J. N. Darby a subliniat: „Expresia «omul vechi» este adesea folosită în mod greșit pentru carne”.

Dacă ne uităm mai atent în Scriptură, devine foarte clar că „**omul vechi**” și „**carnea**” nu sunt același lucru și, prin urmare, termenii nu pot fi folosiți în mod interschimbabil. Dacă „**omul vechi**” ar fi carnea, acest pasaj (**Efesenii 4.22-23**) ne-ar spune să ne dezbrăcăm de carne, ceea ce în mod clar nu este cazul. Nu se spune nicăieri că „**omul cel vechi**” ar fi *în noi*. Acest lucru se aplică doar cărnii. F. G. Patterson a spus: „Nici nu găsesc că Scriptura ne-ar permite să spunem că avem omul vechi în noi. Ea ne învață, dimpotrivă, că în noi este carnea.”

În afară de aceasta, nu este corect să vorbim despre „**omul vechi**” în așa fel încât să spunem că el are poftă, dorințe și sentimente, așa cum cu siguranță are „**carnea**”. Adesea, creștinii sunt auziți spunând lucruri de genul: „Omul vechi din noi pofteste la lucrurile păcătoase” sau „Omul nostru vechi vrea să facă acest lucru sau acel lucru rău...”. Astfel de afirmații îl confundă pe omul cel vechi cu carnea. H. C. B. G. a spus: „Știu ce înseamnă când un om își pierde răbdarea și spune că acesta ar fi omul vechi. Dar expresia este greșită. Dacă ar fi spus că este vorba de carne, ar fi fost mai corect”.

„Omul vechi” nu este ceva care ar fi murit în credincios

Unii vorbesc despre „**omul vechi**” ca și cum ar fi mort. Dar, încă o dată, această neînțelegere implică faptul că el a fost cândva ceva viu în credincios și că acum a murit. Este mai degrabă o *descriere de caracter a vechii noastre stări*, nu o chestiune vie care ar fi moartă în noi.

„**Omul vechi**”, deci, nu este ceva care trăiește într-o persoană cu dorințe, poftă și sentimente păcătoase, ci un termen abstract, care descrie starea stricată a generației umane decăzute, pe care Dumnezeu a judecat-o pe cruce și pe care credinciosul a dezbrăcat-o atunci când a acceptat mărturisirea creștină.

Nu suntem chemați să ținem omul vechi ca fiind mort

Deoarece „**omul vechi**” se referă la starea stricată a generației umane, deja judecată pe cruce și dezbrăcată de credincios, nu există niciun îndemn în Scriptură că creștinii ar trebui să considere „**omul vechi**” mort (deși acest lucru este spus mereu). Acest lucru ar însemna și că „**omul vechi**” ar fi ceva viu în noi (adică carnea) și că ar fi necesar aceasta, dar nu ar trebui să-l considerăm ca atare.

Acest lucru nu înseamnă că nu ar trebui să fim atenți să nu lăsăm natura căzută să își urmeze calea. Scriptura ne dă cu siguranță acest îndemn: „**socotiți-vă morți față de păcat**” (**Romani 6.11**). După cum s-a afirmat anterior, orice adevăr doctrinar trebuie să includă o semnificație practică pentru viața noastră. Versetele care urmează în Efesenii 4 arată că credinciosul nu trebuie

să mai prezinte caracteristicile „omului vechi” - și, în schimb, să le prezinte pe cele ale „omului nou”. Acesta este sensul îndemnului din Efeseni 4.

„Omul vechi” nu este Adam personal

În afară de aceasta vrem să observăm că expresia „**omul vechi**” nu se referă la Adam personal, ci la ceea ce este *caracteristic* generației umane căzute și stricate a acestuia. Pentru a vedea mai clar „**omul vechi**”, trebuie să privim această generație căzută sub Adam ca un întreg, deoarece este puțin probabil ca o persoană individuală să fie marcată de toate caracteristicile urâte care constituie starea stricată. De exemplu, o persoană din generația umană decăzută poate fi caracterizată prin faptul că este furioasă și înșelătoare, dar nu imorală. O altă persoană, pe de altă parte, poate să nu fie cunoscută ca fiind furioasă sau înșelătoare, dar este teribil de imorală. Dar dacă privim generația în ansamblu, vedem *toate* caracteristicile urâte care alcătuiesc „**omul vechi**”.

„Omul vechi” nu este vechea noastră poziție înaintea lui Dumnezeu

Nici nu ar trebui să ne gândim la „**omul vechi**” ca la vechea noastră poziție în Adam, pe care o aveam înaintea lui Dumnezeu înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Vechea noastră poziție este exprimată prin expresia „**în Adam**” (1 Corinteni 15.22), iar noua noastră poziție după întoarcerea la Dumnezeu este exprimată prin expresia „**în Hristos**” (Romani 8.1). „**În Hristos**” înseamnă a sta înaintea lui Dumnezeu în poziția pe care o are Hristos. Hristos a fost primit pentru noi, iar măsura primirii Sale a devenit acum partea noastră. Suntem primiți așa cum este El! Scriptura confirmă acest gând spunând: „**Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta**” (compară cu 1 Ioan 4.17).

În scrisorile lui Pavel, expresia „**în carne**” este dedicată vechii noastre stări (Romani 7.5; 8.8-9). Iar starea noastră nouă este întotdeauna exprimată prin expresia „**în Duhul**” (Romani 8.9; Galateni 5.16,25). Desigur, carnea este încă în noi, chiar dacă nu mai suntem „**în carne**”, și va intra în acțiune dacă nu umblăm în Duhul. Iar când va începe să lucreze, caracteristicile urâte ale „**omului vechi**” vor ieși la iveală.

Omul nou

Găsim această expresie în Efeseni 4.24 și în Coloseni 3.10. Ca și în cazul „**omului vechi**”, „**omul nou**” este o expresie abstractă, care se referă la noua ordine de desăvârșire morală în generația umană a noii creații sub Hristos. În timp ce „**omul vechi**” se caracterizează prin faptul că este „**stricat**” și „**înșelător**”, omul cel nou se caracterizează prin „**dreptate**” și „**sfințenie**” (Efeseni 4.22-24). „**Omul nou**” este starea nouă care caracterizează noua generație umană sub Hristos. Această nouă ordine morală a umanității a devenit vizibilă pentru prima dată „**în Isus**”, atunci când El a umblat pe acest pământ (Efeseni 4.21).

„Omul nou” nu este Hristos personal

Așa cum „**omul vechi**” nu este Adam personal, tot așa „**omul nou**” nu este Hristos personal - chiar dacă viața Sa a fost caracterizată de tot ceea ce constituie omul nou. George Davison a spus: „Omul nou nu corespunde lui Hristos personal, dar corespunde lui Hristos în *caracter*”. Fiecare caracteristică morală a „**omului nou**” putea fi văzută în desăvârșire în El.

Această generație umană a noii creații nu a început decât atunci când Hristos a înviat dintre morți pentru a deveni Capul ei. În calitate de „Cel Întâi-născut dintre cei morți” (Coloseni 1.18), El a trimis pe Duhul lui Dumnezeu în această lume pentru a-i uni pe credincioși („mulți frați”) cu El

Însuși în generația noii creații ([Romani 8.29](#)). Noi suntem „toți dintr-Unul [Hristos]” și aparținem aceleiași ordini umane în această nouă generație ([Evrei 2.10-13](#)). „**Omul nou**” nu este chiar același lucru cu „un singur om nou” din [Efeseni 2.15](#), care se referă la unitatea iudeilor credincioși și neamurilor credincioase într-un singur trup în Hristos în cer. „**Omul nou**” este o descriere a acestei noi ordini umane morale în generația noii creații.

„**Omul nou**” nu este viața nouă din credincios

Așa cum „**omul vechi**” este o expresie abstractă, care nu se referă la nimic care trăiește în noi cu dorințe și aspirații; tot așa și „**omul nou**” nu se referă la ceva care trăiește în noi. Însă, această neînțelegere este larg răspândită printre creștini. Afirmații precum „Omul nou din noi are nevoie de un țel spre care să privească” sau „Trebuie să ne hrănim cu lucruri care îl satisfac pe omul nou” confundă „**omul nou**” cu noua noastră viață și natură, care, desigur, are dorințe și aspirații.

Deoarece „**omul nou**” este modelat după chipul Celui care l-a creat ([Coloseni 3.10](#)) și aparține noii generații umane, suntem acum pe deplin capabili să Îl reprezentăm pe Hristos în această lume. Însușirile „**omului nou**” se vor vedea în noi dacă umblăm în Duhul Sfânt ([Galateni 5.22-23](#)). Pentru ca noi să arătăm aceste însușiri, Dumnezeu ne-a dat un *exemplu* desăvârșit în „**Isus**” ([Efeseni 4.21](#)) și *puterea* necesară în „**Duhul**” ([Efeseni 5.18](#)). Așadar, dacă ochii noștri sunt ațintiți asupra vieții lui Isus ca model și dacă suntem plini de Duhul Sfânt, aceste însușiri se vor vedea clar în viața noastră.

Despărțirea creștinului credincios de ordinea rea a „**omului vechi**” prin umblarea conform „**omului nou**”

Accentul în îndemnul lui Pavel din ultimele versete din [Efeseni 4](#) este că acum trebuie să punem în practică ceea ce corespunde deja adevărului. Dacă ne-am dezbrăcat de „**omul vechi**” și ne-am îmbrăcat în „**omul nou**”, să lăsăm acum în urmă acest stil de viață vechi și corupt și să trăim conform caracteristicilor „**omului nou**”. Pavel menționează o serie întreagă de schimbări care devin vizibile în mod natural în viața credinciosului pe măsură ce acesta umblă „**în adevărata dreptate și sfințenie**”. Acestea sunt următoarele:

- Onestitatea în locul minciunii (compară cu [Efeseni 4.25](#))
- Mânie consecventă și dreaptă față de rău în loc de indiferență față de rău (compară cu [Efeseni 4.26-27](#))
- Dăruirea altora în loc de a fura de la ei (compară cu [Efeseni 4.28](#))
- Vorbind altora cu cuvinte de har în loc de cuvinte stricate (compară [Efeseni 4.29](#))
- Bunătate în loc de amărăciune (compară [Efeseni 4.31-32](#))
- A fi plin de compasiune în loc de irascibilitate (compară cu [Efeseni 4.31-32](#))
- Arătând milă față de ceilalți în loc de a fi mânioși, gălăgioși, lezați și răutăcioși (compară cu [Efeseni 4.31-32](#))

În [Coloseni 3](#), Pavel enumeră zece caracteristici morale ale „**omului nou**”, care ar trebui să se vadă la sfinți, atunci când aceștia prezintă adevărul despre „Hristos în voi, nădejdea gloriei” ([Coloseni 1.27](#)):

- Îndurare ([Coloseni 3.12](#))
- Bunătate ([Coloseni 3.12](#))
- Smerenie ([Coloseni 3.12](#))
- Blândețe ([Coloseni 3.12](#))
- Îndelungă-răbdare ([Coloseni 3.12](#))

- Disponibilitatea de a ne îngădui unii pe alții ([Coloseni 3.13](#))
- Disponibilitatea de a ierta ([Coloseni 3.13](#))
- Dragostea ([Coloseni 3.14](#))
- Pacea ([Coloseni 3.15](#))
- Mulțumirea ([Coloseni 3.15](#))

Câteva considerații practice

După cum am menționat mai devreme, este în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu să existe o continuare a frumuseții morale a lui Hristos în această lume. Aceasta trebuie să se vadă în mădularele trupului Său în timpul absenței Sale. Ajungem în exerciții de inimă în măsura în care medităm la întrebarea dacă Îl descoperim deja pe Hristos în umblarea și în căile noastre. Acest lucru se datorează faptului că avem tendința de a ne comporta contradictoriu în diferite domenii ale vieții. Noi trebuie să arătăm caracteristicile „**omului nou**” în viața noastră - nu doar într-un singur domeniu, ci în *toate* domeniile în care ne mișcăm.

Copiii lui Israel trebuiau să pună „un **șnur albastru**” ([Numeri 15.38-39](#)) la ciucurii hainelor lor. Culoarea albastră vorbește în Scriptură despre lucruri cerești. Pentru noi, acest lucru înseamnă că trebuie să afișăm un caracter ceresc în viața noastră. În [Deuteronomul 22.12](#) citim că acești ciucuri trebuiau făcuți la cele „**patru colțuri**” ale îmbrăcămintei lor cu care se acopereau. Acest lucru indică, de obicei, cele patru dimensiuni diferite în care trăim: viața noastră la locul de muncă sau la școală, viața noastră cu frații noștri și surorile noastre din adunare, viața noastră acasă cu familia și viața noastră personală atunci când suntem singuri. Făcând acest lucru, ne putem pune întrebarea: Este viața mea fără contradicții pe toate cele patru fronturi? Să nu uităm că lumea caută fățarnicia la noi, creștinii credincioși. Orice mică inconsecvență este suficientă pentru ca ea să arunce cu pietre de critică asupra lui Hristos, pe care Îl reprezentăm.

Să ne imaginăm că conținutul vieții noastre în fața lumii, atunci când mergem la școală sau la serviciu, este scris pe peretele unei încăperi. Iar conținutul vieții noastre în fața fraților și surorilor noastre din adunare ar putea fi citit pe un alt perete al aceleiași încăperi. Iar modul în care ne comportăm acasă față de familia noastră ar putea fi scris pe un alt perete. Și, în cele din urmă, ceea ce facem în viața noastră personală atunci când suntem singuri, ar fi scris pe al patrulea perete al încăperii. Dacă cineva ar intra în cameră și ar citi ceea ce este scris pe cei patru pereți, ar avea impresia că citește de la patru persoane diferite sau de la una și aceeași persoană?

„OMUL DINTÂI” și „OMUL AL DOILEA”

Găsim această a doua pereche de termeni în [1 Corinteni 15.45-49](#): „**Așa și este scris: «Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu»; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual; cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer. Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești; și, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc.»**

Ca și în cazul primei perechi de termeni, „**omul dintâi**” și „**omul al doilea**” sunt două generații distincte de oameni. Ei descriu cele două ordine ale umanității, sub Adam și sub Hristos, dar dintr-o perspectivă complet diferită. Termenii „**om vechi**” și „**om nou**” descriau ordinele *morale* opuse ale celor două generații. Expresiile „**omul dintâi**” și „**omul al doilea**”, pe de altă parte, descriu ordinea *naturală și spirituală* a acestora.

Prima generație umană sub „**primul om Adam**” este doar atât: *prima*. Nu au existat alte generații umane înainte de el pe pământ. Acest lucru exclude ideea de oameni Java, oameni Pilttdown și Neanderthaler și alte rase de oameni similare. Generația noii creații sub Hristos, „**ultimul Adam**”, este, de asemenea, doar atât: *ultima*. Nu vor exista alte generații umane în viitor. Acest lucru exclude ideile din science-fiction conform cărora ar exista astfel de noi rase umane în viitor.

Există *trei* diferențe principale care caracterizează capetele celor două generații umane, sub Adam și sub Hristos:

- Adam, primul om, a fost „**făcut**” un suflet viu și a fost astfel o creație a lui Dumnezeu. Hristos, dimpotrivă, ultimul Adam, nu a fost „făcut”; El este Creatorul.
- Primul om, Adam, a primit viața. Hristos, ultimul Adam, dimpotrivă, este un „**Duh dătător de viață**”, care dă viață urmașilor Săi spirituali, noua Sa generație (Ioan 17.2; 20.22).
- Ordinea umană sub Adam este „**naturală**” (sufletească) și „**din pământ**”. Ordinea umană sub Hristos, dimpotrivă, este „**spirituală**” și „**din cer**” (1 Corinteni 15.46-47).

Urmează alte detalii despre omul „**dintâi**” și Omul „**al doilea**”.

OMUL DINTÂI

Apostolul Pavel folosește termenii „**omul vechi**” și „**om dintâi**” pentru a defini *două aspecte diferite* ale generației umane sub Adam. „**Omul vechi**” desemnează starea stricată a generației căzute, în timp ce „**omul dintâi**” desemnează ceea ce este natural și pământesc în această generație. În consecință, aceștia nu sunt termeni care ar putea fi folosiți interschimbabil.

Nu se spune nicăieri că „**omul dintâi**” era păcătos

Scriptura nu spune niciodată că „**omul dintâi**” ar fi fost stricat sau păcătos; dimpotrivă, „**omul vechi**” este exact asta. „**Omul dintâi**” este un termen care descrie latura pământescă și sufletească a acestui neam sub Adam, adică partea pur naturală din om. Ceea ce este uman și natural nu este rău. De aceea, nu se spune niciodată că „**omul dintâi**” ar fi fost „**răstignit**” împreună cu Hristos sau că ar fi ajuns sub judecata lui Dumnezeu, așa cum este cazul „**omului vechi**” (Romani 6.6).

Potrivit creației omului după prima rânduială, el posedă multe caracteristici ale lui Dumnezeu Însuși, întrucât a fost creat după „**chipul**” și după „**asemănarea**” Lui (Geneza 1.26). De exemplu, omul posedă o personalitate capabilă să ia o decizie dacă poate să îi placă unele lucruri și să nu îi placă altele. El posedă, de asemenea, sentimente, capacitatea de a gândi și altele asemenea. Darurile naturale și mintea naturală nu sunt rele, ci fac parte din componența omului. Dumnezeu nu a pus acestea sub judecată, deoarece au venit din mâna Sa la creație. La fel se întâmplă și cu trupurile noastre: nu se spune nicăieri că acestea sunt rele. Dumnezeu nu creează nimic stricat. Dacă trupurile noastre ar fi fost păcătoase, Dumnezeu nu ne-ar fi chemat să i le aducem ca jertfă vie (Romani 12.1). În același mod, nu se spune nicăieri despre creația materială că ar fi rea. Ea a fost pângărită de căderea în păcat și are nevoie de curățire (Iov 15.15; Iov 25.5; Evrei 9.23) și într-o zi va fi pliată și înlocuită cu un cer nou și un pământ nou (Evrei 1.10-12; Apocalipsa 21.1). Dar nu se spune că va fi judecat de Dumnezeu, așa cum se spune despre omul în carne.

Deși nu se spune despre firescul din „**omul dintâi**” că va intra sub judecata lui Dumnezeu, toată această ordine umană a fost *înlocuită* cu o altă ordine umană superioară sub Hristos. În aceasta constă forța cuvântului „**apoi**” din 1 Corinteni 15.46. Prin urmare, omul dintâi a fost dat la o

parte și înlocuit de noua ordine a omului sub Hristos. Creștinii credincioși fac acum parte din acest nou neam, așteptând să poarte fizic chipul celui de-al doilea (1 Corinteni 15.49).

OMUL AL DOILEA

Domnul este „**Om al doilea**” și „**ultimul Adam**”. Ca „**Om al doilea**”, umanitatea Sa a avut o origine cu totul nouă, întrucât a fost conceput de Duhul Sfânt dintr-o fecioară (Luca 1.35). În El era o unitate de natură divină și umană (dar fără păcat) care a format noua ordine umană, pe care o vedem în Hristos. Când Domnul a înviat dintre morți, El a devenit Capul noii generații umane ca „**ultimul Adam**”. Această generație este caracterizată de „**spiritualitate**” în loc de „**natural**”. Ea este:

- cerească în originea ei (1 Corinteni 15.47)
- cerească în caracterul ei (1 Corinteni 15.48)
- cerească în destinul ei (1 Corinteni 15.49)

Domnul nu și-a adus umanitatea din cer când a venit în această lume. El Însuși era Cel care era „**din cer**”; de aceea El era o Persoană cerească. Observă, de asemenea: în 1 Corinteni 15.48 se spune că noi „**suntem**” cerești. Așteptăm ca trupurile noastre să poarte chipul celor cerești, de îndată ce Domnul va veni (1 Corinteni 15.49). Însă noi nu trebuie să așteptăm să fim cerești - pentru că noi *suntem* deja ființe cerești acum (1 Corinteni 15.48)! Ca parte a acestei generații cerești, valoarea noastră ar trebui să poarte amprenta tuturor celor cerești. Ea ar trebui să ne determine să cultivăm aceste daruri și valori cerești în viața noastră și în adunare.

Câteva considerații practice

Deoarece acum aparținem acestei generații cerești a noii creații, care a luat locul primei generații de sub Adam, ar trebui să umblăm în consecință. Ca făpturi cerești, trebuie să fim atenți să nu introducem nimic din prima ordine umană în sfera celei noi. Ceea ce aparține primului om nu ar trebui să fie amestecat cu lucrurile divine. A gândi exclusiv la un nivel pământesc și natural înseamnă să umblăm sub nivelul a ceea ce suntem ca ființe cerești. Darurile naturale, intelectul și simțămintele umane etc. nu sunt rele, dar ele provin din primul om și nu au niciun loc în Adunare. Amestecul cu aceste lucruri naturale era o problemă în adunarea din Corint. Și chiar aici, în 1 Corinteni 15, Pavel tratează această problemă. Erau credincioși printre ei care încercau să înțeleagă cu mintea lor omenească „**cum**” vor învia morții (1 Corinteni 15.35). Pentru că nu reușeau să înțeleagă acest lucru, unii dintre ei se îndoiau de învierea morților.

Atunci când aplicăm mințile și raționamentele noastre omenești la lucrurile lui Dumnezeu, cu siguranță că vom fi induși în eroare. Oare nu am stat deja în străngerile laolaltă ale fraților și nu am ascultat cu interes idei și opinii omenești, oricât de bine intenționate ar fi fost ele? O astfel de amestecare nicidecum nu ar trebui să existe pe tărâmul spiritual, căci acolo Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie singura noastră călăuză.

Cântatul cu instrumente în timpul închinării aduse lui Dumnezeu într-o adunare creștină constituie, de asemenea, o amestecare a „**omului dintâi**” cu lucrurile lui Dumnezeu. Aptitudinea umană de a cânta muzică frumoasă este un lucru natural. Ea este bună la locul ei, dar nu aparține domeniului lucrurilor spirituale din Adunare. Pe de altă parte, este o caracteristică a „**omului vechi**” să se pună în față cu mândrie și laudă, iar acest lucru are la fel de puțin loc în Adunare.

Sentimentele și emoțiile omenești, care provin de la „omul dintâi”, pot influența acțiunile noastre în Adunare și ne pot conduce în direcția opusă Cuvântului lui Dumnezeu. Un exemplu ar fi

cineva care îmbrățișează cu dragoste o persoană exclusă din cauza răului, căci Scriptura ne învață să nu avem părtașie cu un astfel de om.

În afară de aceasta, ceea ce este decent și respectuos în „**omul dintâi**” ar putea fi tolerat și lăsat să influențeze Adunarea. Există tendința de a judeca un frate pe baza farmecului său natural, a darurilor și a intelectului său, în loc să îl prețuim pe baza calităților sale spirituale.

„OMUL DINĂUNTRU” ȘI „OMUL DIN AFARĂ”

Găsim această pereche de termeni în **2 Corinteni 4.16**: „**De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi**”. Pavel vorbește aici despre ceea ce îl susține pe ucenic pe calea slujirii. El și colaboratorii săi erau în mod constant expuși pericolelor persecuției. În orice moment au fost la un singur pas de moarte. Acest lucru, desigur, era extrem de obositor, deoarece avea loc zi după zi. Dar Pavel continuă să explice cum Dumnezeu le-a purtat de grijă în aceste adversități.

OMUL DIN AFARĂ

Pavel pune în contrast reînnoirea „**omului dinăuntru**” cu decăderea „**omului din afară**”. „Omul din afară” este un termen care descrie corpul nostru fizic. Acesta se descompune încet, pentru că a devenit muritor prin păcat. Vârsta, durerea, greutatea persecuțiilor, necazurile și munca își lasă amprenta asupra trupului, „**omului din afară**”. Dar apostolul ne informează aici că el - și noi - avem ceva mai mare, de care ne putem bucura: gloria.

OMUL DINĂUNTRU

Dacă „**omul din afară**” se referă la trupul nostru fizic, „**omul dinăuntru**” trebuie să fie duhul și sufletul nostru (**2 Corinteni 4.16**; **Romani 7.22**; **Efesenii 4.6**). Într-un anumit sens, reînnoirea trupului nostru prin hrană și somn este posibilă; dar, în cele din urmă, este o luptă zadarnică. În cazul în care Domnul nu va veni în timpul vieții noastre, într-o zi trupul nostru se va prăbuși complet și va muri. „**Omul dinăuntru**”, pe de altă parte, devine reînnoit prin puterea Duhului Sfânt, prin comuniunea cu Persoanele divine. Mijloacele, pe care Dumnezeu le folosește pentru această regenerare a „**omului dinăuntru**”, sunt rugăciunea și citirea Bibliei.

Pe parcursul călătoriei noastre în viață, trupul nostru își pierde din putere și îmbătrânește; în timp ce „**omul dinăuntru**” (sufletul și duhul) își sporește puterea pe măsură ce umblăm cu Domnul. Pe de o parte, avem „**necazul**” trupurilor noastre pieritoare; pe de altă parte, avem „**gloria**”. Este demn de remarcat faptul că Pavel se referă la necaz ca la ceva „**ușor**” și la glorie ca la o „**greutate**” (**2 Corinteni 4.17**). Acest contrast este prezentat în mod deliberat aici. Uneori putem crede că necazurile noastre sunt într-adevăr foarte grele. Dar, în raport cu greutatea gloriei, ele nu sunt deloc grele. În altă parte, Pavel scrie: „**Deoarece socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi**” (**Romani 8.18**).

Câteva considerații practice

Chiar dacă „**omul nostru din afară**” se trece, Pavel numește *trei* lucruri care ne păstrează pe calea credinței și a slujirii (**2 Corinteni 4.16-18**). Aceste trei lucruri l-au păstrat pe Pavel și pe însoțitorii săi și ele vor păstra și viața noastră spirituală. De fapt, nu există nimic altceva care să

poată face acest lucru. Prin urmare, este de o importanță fundamentală ca aceste trei lucruri să se regăsească în viața noastră:

1. **Înnoirea zilnică a sufletelor noastre prin rugăciune și prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu (2 Corinteni 4.16).**

Dacă Pavel și colaboratorii săi ar fi neglijat importanța acestei înnoiri zilnice a sufletului, ei nu ar fi putut progresa pe calea slujirii. La fel este și în cazul nostru: dacă neglijăm reînnoirea zilnică a sufletului nostru, nici noi nu vom putea progresa. Dacă nu cunoaștem acest lucru în viața noastră, vom cădea din nou în lume. Căci acesta este cordonul ombilical spiritual al credinciosului.

2. **Certitudinea că suferințele și greutățile pe care le îndurăm pe cale sunt spre folosul nostru veșnic (2 Corinteni 4.17).**

Necazurile, prin care trebuie să trecem pe parcursul călătoriei noastre, le folosește Dumnezeu pentru a frânge voința cărnii noastre și a ne învăța supunerea față de voința Sa divină. Dacă acceptăm încercările cu un spirit bun din mâna lui Dumnezeu, răsplata va veni din ele în veșnicie. Ar trebui să apreciem acest lucru și să fim deschiși la toate suferințele pe care Dumnezeu le îngăduie în viața noastră. Recompensele, pe care Domnul ni le va da la scaunul Său de judecată, sunt pentru Împărăție; dar capacitatea care se formează în prezent în sfinți va dăinui în veșnicie (Luca 10.42; 2 Corinteni 4.17).

3. **Să ne îndreptăm privirea spre lucrurile care nu se văd, care dăinuie în veci (2 Corinteni 4.18).**

Pentru omul acestei lumi acest lucru pare lipsit de sens. El se întreabă: „Cum ar putea cineva să privească lucrurile care nu se văd?”. Dar noi privim cu ochii inimii noastre. Scriptura spune că credința privește la lucruri care nu se văd (Evrei 11.1). Dacă ochii noștri pierd din vedere țelul veșnic, care ne așteaptă, și se uită în schimb la lucrurile acestei lumi, vom obosi cu siguranță pe drum. Numai atunci când lucrurile veșnice joacă un rol în viața noastră de zi cu zi nu vom obosi.

„OMUL NATURAL” și „OMUL SPIRITUAL”

Termenii care au legătură cu omul „natural” și cu omul „spiritual” se găsesc în 1 Corinteni 2.14-15: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual; dar cel spiritual judecă toate lucrurile și el nu este judecat de nimeni.” Acest cuplet îi deosebește pe oamenii care nu au Duhul lui Dumnezeu de cei care Îl au.

OMUL NATURAL

Expresia „om natural” descrie omul în starea sa pierdută de dinainte de nașterea lui din nou. Fără viața nouă și fără Duhul care locuiește în el, el nu are capacitatea interioară de a prelucra și de a înțelege gândurile și adevărurile spirituale. Prin urmare, el este complet lipsit de înțelegerea revelației divine. În afară de aceasta, el nu Îl poate găsi pe Dumnezeu prin propria sa căutare (Iov 11.7). În această stare, „omul natural” nu poate

- „vedea” (Ioan 3.3).
- „intra” (Ioan 3.5).
- „primi” (Ioan 3.27,32).
- „veni” (Ioan 6.44,65).
- „ști (cunoaște)” (Ioan 8.14).

- „**auzi**” (Ioan 8.43,47).
- „**să-I placă lui Dumnezeu**” (Romani 8.8).

În același capitol, Pavel citează din Isaia pentru a arăta că oamenii pot învăța în trei feluri (1 Corinteni 2.9):

- prin „**ochi**” – *observare*
- prin „**urechi**” - *tradiție* (ascultarea lucrurilor transmise de generațiile anterioare)
- prin „**inimă**” - *intuiție* (prin instinctele inimii).

Dar aceste trei metode nu sunt suficiente pentru a înțelege subiectele divine și pentru a găsi adevărata înțelepciune a lui Dumnezeu. Observă: Versetul citat este formulat negativ. El vorbește despre „**Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit**”. Ca urmare, adevărul despre Dumnezeu nu poate fi perceput cu simțurile naturale ale omului; oricât de ascuțite ar fi ele. Este nevoie de lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

OMUL SPIRITUAL

Omul „**spiritual**” este un credincios care este născut din Dumnezeu și în care Duhul nu numai că locuiește, dar el trăiește și sub controlul Duhului. Prin urmare, Duhul lui Dumnezeu îi luminează sufletul și el este capabil să înțeleagă revelația lui Dumnezeu din Biblie. Duhul lui Dumnezeu îi dă capacitatea de a se gândi la lucrurile spirituale și de a cunoaște adevărul, astfel încât el este instruit în „**gândul lui Hristos**” (1 Corinteni 2.16).

Câteva considerații practice

Realizând că, pentru a cunoaște adevărul, depindem în totalitate de Duhul lui Dumnezeu, ar trebui să fim recunoscători pentru lucrarea Sa în noi. Simplul fapt că Duhul locuiește în fiecare creștin credincios nu este suficient pentru a-i permite să cunoască adevărul. Există mulți credincioși (care au Duhul Sfânt) în care există o confuzie totală cu privire la adevăr. Creștinul credincios trebuie să fie „**plin de Duhul**” (Efeseni 5.18) și să rămână în părtășie cu Domnul, pentru a primi beneficiile practice ale prezenței Duhului. Și să nu uităm că a fi umplut astăzi nu este de ajuns până mâine. Noi trebuie:

- „**zilnic**” să cercetăm Scripturile (Faptele apostolilor 17.11).
- „**toată ziua**” să strigăm către Dumnezeu în rugăciune (Psalmul 86.3).
- „**zilnic**” să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Hristos (Luca 9.23).

OMUL „CARNAL” ȘI OMUL „MATUR”

În 1 Corinteni 2.6, apostolul spune: „**Și vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți [sau maturi]**”. Iar apoi, în 1 Corinteni 3.1-3a, el spune: „**Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos. V-am dat lapte să beți, nu hrană tare, pentru că încă n-o puteați primi, și încă nici acum nu puteți, pentru că tot carnali sunteți.**” Chiar dacă acești doi termeni nu se regăsesc în același verset, se pare că este un alt contrast, pe care Pavel îl folosește pentru a pune în contrast diferite stări de maturitate ale unui creștin.

OMUL „CARNAL”

Adjectivul „**carnal**” indică starea unui om care este condus de carne mai degrabă decât de Duhul Sfânt. Un om „**carnal**” poate fi foarte bine un creștin care are Duhul lui Dumnezeu, dar nu umblă potrivit cu acest Duh. Un creștin carnal este frânat în dezvoltarea sa spirituală. Aceasta era tocmai problema unora dintre credincioșii din Corint.

Există trei locuri în care apostolul Pavel vorbește despre prunci și îi folosește ca imagine a unei stări nedorite. Mulți dintre credincioșii iudei se aflau încă într-o astfel de stare, deoarece nu renunțaseră la obiceiurile și ritualurile religiei pământești a iudaismului (Evrei 5.11-14). În același mod este împiedicat un credincios în creșterea sa, atâta timp cât se agață de regulile exterioare și de formale religioase ale creștinismului. În al doilea rând, în Efeseni 4, Pavel vorbește despre creștinii care rămân „**prunci**” pentru că nu se folosesc de darurile pe care Hristos le-a dat Bisericii, în calitate de Cap în ceruri (Efeseni 4.14). Scopul acestor daruri este de a-i ajuta pe sfinți să înțeleagă adevărul și să umble conform adevărului. Și, în al treilea rând, erau credincioși în Corint, care sunt numiți „**prunci**”, deoarece o atitudine carnală se manifesta în tendința lor de a urma pe oameni (1 Corinteni 3.1-2). Desigur, niciuna dintre aceste trei stări nu este lăudabilă. Singurul moment în care copilăria spirituală este în regulă este atunci când un credincios este tânăr în credință, adică mântuit de curând (1 Ioan 2.18-27).

OMUL „MATUR”

Adjectivul „**matur**” poartă ideea de „*maturitate*” și „*creștere deplină*”. Un om „**matur**” (sau „*desăvârșit*” – ambele traduceri ale cuvântului grecesc sunt posibile; n.tr.) nu înseamnă unul care nu face niciodată o greșală, ci un credincios a cărui viață cunoaște acest unic scop: Hristos (Filipeni 3.13-15). Când va veni Domnul, vom fi făcuți „**desăvârșiți**”; și anume, în toate sensurile în care Scriptura folosește termenul. Atunci nu vom mai avea carnea în noi și, în consecință, nu vom mai eșua (Filipeni 3.12; Evrei 11.40; 12.23). Dar până atunci, dorința lui Dumnezeu este ca noi, din punct de vedere spiritual, să ajungem „**la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim prunci**” (Efeseni 4.13-14).

Pavel avea obiceiul de a vorbi despre înțelepciunea lui Dumnezeu „**printre cei desăvârșiți**” (1 Corinteni 2.6). Hamilton Smith scrie cu privire la acest verset: „Expresia [„**cei desăvârșiți**”] nu desemnează pur și simplu un credincios în contrast cu un păcătos, ci este mai degrabă folosită pentru a descrie un credincios adult în contrast cu astfel de credincioși despre care apostolul vorbește ca despre „prunci” [sau „sugari”]. Aceasta înseamnă că Pavel încerca să ajungă la acei auditori ai săi care erau spirituali. Dacă aceștia îi acceptau învățătura și erau edificați de ea, ei înșiși puteau, la rândul lor, să o transmită altora imediat ce erau capabili să o primească. Pavel l-a învățat pe Timotei să facă și el la fel. El trebuia să încredințeze adevărul unor „**oameni credincioși**” care puteau, la rândul lor, să-i învețe și pe alții. În timp ce majoritatea credincioșilor din Corint erau „**prunci**” din cauza carnalității lor, existau unii care erau „**desăvârșiți/maturi**” în acest sens. Acest lucru este indicat în 1 Corinteni 16.15-18. Și unora dintre aceștia se adresa Pavel atunci când le transmitea „**hrana tare**” a adevărului, în timp ce **pruncilor** li se dădea doar „**lapte**”.

Om matur - un profil biblic

- El are un singur interes în viață: Hristos (Filipeni 3.13-15)
- El se hrănește cu hrană tare în loc de lapte (Evrei 5.11-12)

- El umblă în despărțire de lume (2 Corinteni 6.14-17)
- El trăiește în judecata de sine (2 Corinteni 7.1)
- El a părăsit iudaismul și toate principiile iudaice (Evrei 6.1-4)
- El se caracterizează prin simpla ascultare (1 Ioan 2.5)
- El are o dragoste mai profundă și mai largă pentru alții (1 Ioan 4.11-12)
- El este mai puțin îngrijorat în ispite (Iacov 1.2-4)
- El își controlează limba (Iacov 3.2)
- Este generos cu bunurile sale (Matei 19.21)
- Ține pasul cu frații săi (Ioan 17.21-23)
- Slujirea lui este în armonie cu gândurile lui Dumnezeu (Evrei 13.21)

Câteva considerații practice

Ne putem întreba uneori de ce unii creștini progresează rapid în lucrurile dumnezeiești după întoarcerea lor la Dumnezeu, în timp ce alții progresează mai încet și cu mai multe suișuri și coborâșuri. Dacă ar fi să facem un grafic, pentru unii ar fi o linie aproape verticală, iar pentru alții un val permanent de urcușuri și coborâșuri. Unii pun acest lucru pe seama faptului că suntem cu toții inteligenți în mod diferit. Alții sugerează că are mai mult de-a face cu faptul că cineva este mai studios sau nu, și se scuză spunând că pur și simplu nu sunt genul care citește. Și încă alții susțin că trebuie să ai un dar special pentru aceasta și că nu toți creștinii sunt înzestrați cu el. Dar toate acestea nu sunt motivul pentru care unii cresc mai repede decât alții.

Cineva a comparat odată creșterea spirituală cu aprinderea unui foc. Este posibil să aranjezi lemnul de foc astfel încât, atunci când este aprins, să ia cu adevărat foc și să ardă bine. Dar este, de asemenea, posibil să aranjezi lemnele într-un mod complet aleatoriu, astfel încât focul să nu ardă bine. La fel se întâmplă și cu lucrurile divine. Trebuie să avem anumite principii ale vieții noastre la locul lor, astfel încât Duhul lui Dumnezeu să poată folosi adevărul divin în inimile și conștiințele noastre pentru a permite o creștere adevărată. Deoarece există o paralelă între creșterea naturală și cea spirituală, noi trebuie să fi dat următoarelor lucruri importanța cuvenită în viața noastră:

- *Hrană bună*: Hristos în Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană a noastră (1 Petru 2.1-2).
- *Aer curat*: respirarea atmosferei cerești a părtășiei cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul (Ioan 14.23).
- *Exercițiu regulat*: judecata de sine prin care orice impuls carnal este scos din viața noastră (1 Timotei 4.7)
- *Un mediu care nu este contaminat*: părtășia creștină despărțită de lume (2 Corinteni 6.14-17; Faptele apostolilor 4.23; 2 Timotei 2.22)

„OMUL NENOROCIT” și „OMUL ÎN HRISTOS”

În Romani 7.24, Pavel scrie: „**O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?**”. Iar apoi, în 2 Corinteni 12.2, el spune: „**Cunosc un om în Hristos ...**”. Se pare că acești doi termeni formează un contrast unul față de celălalt, așa că vrem să-i analizăm acum. Un „**om nenorocit**” este o persoană căreia îi lipsește izbăvirea, iar un „**om în Hristos**” este o persoană care a găsit izbăvirea în Hristos.

UN OM NENOROCIT

„**Omul nenorocit**” din [Romani 7.14-25](#) este un suflet născut din nou care nu se odihnește încă în credință pe lucrarea terminată a lui Hristos. Astfel, el nu este nici în poziția creștină deplină înaintea lui Dumnezeu și nici Duhul Sfânt nu și-a stabilit locuința în el ([Romani 8.9](#)).

În acest pasaj, apostolul Pavel descrie un suflet serios aflat în această stare. Acesta încearcă să aducă carnea sub control și să trăiască o viață sfântă, dar eșuează complet ([Romani 7.8-21](#)). Această persoană are două naturi exprimate de un „eu” care vrea să facă binele ([Romani 7.22](#)) și de celălalt „eu” care face răul ([Romani 7.23](#)). Dar îi lipsește puterea de a „**practica binele**”. Când un suflet suferă sub povara dorinței de a fi sfânt, dar se simte neputincios, este cuprins de deznădejde și nenorocire. El urăște răul, pe care îl face, și totuși este incapabil să se împotrivescă cărnii. Lui îi lipsește eliberarea, deoarece caută în sine puterea necesară.

În această stare nenorocită, mulți comit cea mai distructivă greșală: în căutarea eliberării, ei se îndreaptă spre Lege. Presupunând că au găsit soluția, ei fac din Lege regula lor de viață. Dacă nu este Legea lui Moise, este un alt standard de sfințenie autoimpus. Dar niciuna dintre ele nu este calea spre adevărata eliberare. În cele din urmă, nu fac decât să se facă pe ei înșiși din ce în ce mai nefericiți procedând astfel. Dumnezeu va da eliberarea în Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Dar mai întâi, persoanele aflate în această stare trebuie să învețe că puterea de eliberare nu se află în ele însele.

UN OM ÎN HRISTOS

În [Romani 8.1](#) citim: „**Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus**”. Aici, apostolul descrie poziția unui „om în Hristos”. Capitolul prezintă ca stare normală a unui creștin faptul că el este „în Duhul” ([Romani 8.9](#)) și „condus de Duhul” ([Romani 8.14](#)). Lupta prezentată în capitolul 7 a fost depășită și credinciosul a obținut eliberarea prezentă de păcatul care este în el însuși ([Romani 8.1-4](#)). Acum el așteaptă eliberarea viitoare de prezența păcatului care îl înconjoară. Aceasta din urmă se întâmplă la venirea Domnului ([Romani 8.18-23](#)).

Eliberarea creștinului din starea nenorocită din [Romani 7](#) la starea fericită din [Romani 8](#) nu are loc decât atunci când încrederea în sine și sentimentul valorii proprii sunt spulberate și când el caută eliberarea de poftele naturii sale păcătoase în afara lui însuși. Este de remarcat faptul că el nu exclamă: „O, nenorocit om ce sunt! *CE* mă va elibera din acest trup al morții?”, ci „**O, nenorocit om ce sunt! CINE mă va elibera din acest trup al morții?**” ([Romani 7.24](#)). De aici vedem că adevărata eliberare nu se găsește în vreo școală filozofică sau într-un program de auto-ajutorare, ci într-o Persoană: Domnul Isus Hristos. Se remarcă faptul că Duhul Sfânt nu este menționat nici măcar o dată în timp ce omul acesta se luptă cu carnea ([Romani 7](#)). Dar din momentul în care omul își îndepărtează privirea de la el însuși și o îndreaptă spre un eliberator și își vede locul „în Hristos”, Duhul Sfânt este menționat de mai multe ori ([Romani 8](#)). Omul din [Romani 8](#) este pecetluit cu Duhul Sfânt. El a ocupat poziția creștină deplină și se bucură de o stare de pace și eliberare.

În [2 Corinteni 12.1-3](#) găsim descrisă starea unui „om în Hristos”, care cunoaște în sufletul său eliberarea și trăiește în părtășie cu Dumnezeu. Omul nenorocit este preocupat doar cu el însuși ([Romani 7.14-24](#)). Cuvintele „eu”, „mine” și „meu” apar aici de peste 40 de ori! Dar omul în Hristos este atât de intens preocupat de Hristos și de lucrurile cerești, încât se pierde din vedere pe sine însuși. El nici măcar nu știe dacă este în trup sau în afara trupului! Femeia din [Luca 13.11](#)

este o imagine a unei persoane care se afla inițial în starea de nenorocire. Ea era „gârbovă” și, în consecință, nu se putea uita decât la ea însăși. Dar când Domnul a atins-o, ea s-a ridicat și a putut să se uite în ochii Lui. Atunci ea nu s-a mai uitat la ea însăși.

Câteva considerații practice

Deși lupta din [Romani 7.14-25](#) nu este, în sens strict, o experiență creștină, mulți creștini o trăiesc într-o formă modificată. Spunem modificată, pentru că omul descris în Romani 7, spre deosebire de orice creștin adevărat, nu are Duhul Sfânt. Lupta cu carnea, prin care trec adesea creștinii, este descrisă mai exact în Galateni 5.16-17. Acolo se spune: **„Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați dori.”** Aceasta se referă la un creștin care are Duhul, dar nu umblă „în Duhul”. În Romani 7, lupta într-un copil al lui Dumnezeu este între carne și noua natură, în timp ce în Galateni 5 lupta este între carnea și duhul unui credincios care nu umblă în Duhul. (Nici nu ar trebui să punem pe același plan lupta spirituală din Efeseni 6.10-18 cu cea din Galateni 5. Ele sunt, de asemenea, diferite. Efeseni 6 descrie o luptă care are loc atunci când un creștin umblă în Duhul, în timp ce Galateni 5 se referă la o luptă care are loc atunci când un creștin nu umblă în Duhul).

Știm cu toții prea bine cum este să avem prea puțină putere spirituală pentru a spune nu păcatului din viața noastră, chiar dacă avem Duhul în noi. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că una este să avem Duhul lui Dumnezeu în noi, și alta este să Îl lăsăm să lucreze *pentru* noi în mod continuu. Dacă privim eliberarea din perspectiva suveranității, aceasta este darul Duhului; dar dacă o privim din perspectiva responsabilității, eliberarea înseamnă că trebuie să-L lăsăm pe Duhul să ne umple, astfel încât puterea Sa să fie prezentă pentru a Se împotrivi cărnii.

În [Romani 8.5-13](#), Pavel explică faptul că există două domenii sau sfere în care poate trăi o persoană: o sferă, căreia îi aparține „carnea” și o sferă, căreia îi aparține „Duhul”. Apostolul spune: **„Pentru că, cei ce sunt potrivit cărnii gândesc cele ale cărnii”** ([Romani 8.5a](#)). A gândi la ceva înseamnă a-i acorda atenție. El nu intră în detalii despre ce fel de lucruri este vorba; totuși, știm cu toții ce fel de lucruri vizează carnea. Aceasta este sfera în care trăiește omul pierdut și el nu cunoaște alta. Dar este posibil ca și creștinii să trăiască în această sferă.

Apoi el scrie: **„cei care sunt potrivit Duhului, cele ale Duhului”** ([Romani 8.5b](#)). Aceasta este sfera în care creștinii ar trebui să trăiască conform intenției lui Dumnezeu. Din nou, Pavel nu intră în detalii cu privire la lucrurile care ar putea fi înțelese prin aceasta. Pur și simplu, acestea sunt lucrurile care au legătură cu interesele lui Hristos. Printre acestea se numără studierea Scripturii, rugăciunea, cântarea de cântece spirituale care să intoneze o melodie în inimile noastre, participarea la studii biblice, scrierea unui mesaj sau o convorbire cu alți creștini credincioși pentru a-i încuraja, vizitarea oamenilor pentru a-i încuraja, predicarea Evangheliei, distribuirea de pliante evanghelice, facerea de lucruri bune și folositoare și așa mai departe.

Pavel vrea să sublinieze că aceste două sfere sunt exact opuse una față de cealaltă. Interesele lor sunt opuse una față de cealaltă. Una slujește interesele egoului, cealaltă interesele lui Hristos. Există, ca să spunem așa, un drum care iese din amândouă, fiecare conducând departe de celălalt. Unul duce la adevărata **„viață și pace”**, celălalt duce la **„moarte”** ([Romani 8.6](#)).

Apoi, în versetele 12 și 13, Pavel trage o concluzie care dă de gândit: **„Pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”** ([Romani 8.13](#)). Prin aceasta, el spune că putem alege în ce sferă vrem să trăim. El scrie: **„dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri”**. Acesta este un cuvânt serios. Dacă alegem să trăim în sfera

cărnii, acest lucru va duce la o moarte morală în viața noastră. Pavel folosește cuvântul „moarte” aici într-un sens diferit de cel în care este folosit cel mai des în Biblie. Apostolul nu vorbește aici despre moartea fizică, ci despre *moartea morală* în viața unui credincios, care va duce inevitabil la eșec. Moartea, după cum știm, poartă întotdeauna sensul de separare. În acest verset, ea se referă la o separare sau la o rupere a părtășiei cu Dumnezeu. Ideea prezentată aici este simplă: dacă trăim în sfera cărnii, putem presupune că acest lucru va duce la moarte. Dar, la fel, el spune: „**dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi**”. Așadar, dacă ne decidem să trăim în sfera Duhului, vom avea suficientă putere pentru a trăi vieți sfinte pentru gloria lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, de asemenea, să fii „plin de Duhul” (Efeseni 5.18). Înseamnă să trăim în sfera potrivită. Atunci, carnea nu va putea să se impună la noi. În Galateni 5.16, Pavel vorbește exact despre acest lucru când scrie: „**Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii**”.

Motivul pentru care pierdem bătălia împotriva acestui dușman lăuntric este acela că petrecem prea mult timp în sfera greșită și ne dedicăm interesele pentru lucrurile cărnii. Trebuie să ne punem aceste întrebări: „În care dintre aceste două sfere trăiesc? Ce îmi umple viața în primul rând? Sunt lucrurile care aparțin lui Hristos?”. S-a spus că „dacă *răsfățăm* carnea, vom *împiedica* Duhul”. De aceea, este timpul să începem să trăim în sfera corectă. Atunci vom putea experimenta puterea lui Dumnezeu și bucuria unei vieți creștine.

Rezumat: Cei doisprezece oameni în scrierile lui Pavel

- „**Omul vechi**” este un termen abstract care descrie starea morală stricată a generației căzute sub Adam.
- „**Omul nou**” este noua ordine morală de desăvârșire în generația noii creații sub Hristos.
- „**Om dintâi**” este starea naturală și pământească a generației umane sub Adam.
- „**Om al doilea**” este ordinea spirituală a oamenilor în generația noii creații sub Hristos.
- „**Om din afară**” este trupul uman.
- „**Om dinăuntru**” este duhul și sufletul omului.
- „**Om natural**” este o persoană pierdută, fără nașterea din nou.
- „**Om spiritual**” este un credincios, născut din Duhul, pecetluit cu Duhul și condus de Duhul.
- „**Om carnal**” este o persoană condusă de carne.
- „**Om matur**” este un creștin matur.
- „**Om nenorocit**” este un credincios căruia îi lipsește izbăvirea.
- „**Om în Hristos**” este un credincios care își cunoaște poziția în Hristos și eliberarea practică în sufletul său.

Paul's Twelve Men: The Scriptural Meaning and Application of Some Technical Terms in Paul's Doctrine

Sursa:

<https://bibletruthpublishers.com/pauls-twelve-men/stanley-bruce-anstey/pd1395>

<https://bibletruthpublishers.com/paul-apos/stanley-bruce-anstey/bruce-anstey/la168674>